

Men selv i saadanne Kommuner, hvor man har anvendt det fulde Beløb, de 27 Kr. pr. Indbygger, der er stillet til Raadighed, har Dyrtidslovene ikke virket fyldestgørende, og det paapegede netop det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) i sine Slutningsbemærkninger, idet han stadig stærkt fremhævede, at Trangen her i København ikke var blevet afhjulpnet, uagtet Kommunen havde anvendt hele det Beløb, der var stillet til Raadighed efter § 1, og tilmed havde anvendt et meget betydeligt Beløb efter § 2. Jeg forstod egentlig ikke de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte, og som maatte opfattes som en stærk Anke mod selve Københavns Kommunalbestyrelse, thi mere end de 100 pCt. kunde Kommunen jo ikke anvende efter § 1. Naar den har anvendt det fulde Beløb, der var stillet til Raadighed, var der ikke mere at gøre, for saa vidt den vilde holde sig indenfor Lovens Omraade og have de $\frac{2}{3}$ Refusion af Statskassen. Det eneste, der kunde indvendes mod Kommunen i dette Tilfælde, forekommer det mig, vilde være, at den havde valgt en forkert Grænse, men det talte det ærede Medlem ikke om, og jeg har heller ikke hørt nogen fremføre Anke mod den Grænse, der er trukket her i København. Selvfølgelig kan der altid diskuteres, om, hvorvidt Grænsen er sat for højt eller for lavt, naar Talen er om Hjælp til de under Dyrtiden vanskeligst stillede, men jeg skulde tage meget fejl, om ikke Forholdet er det, at netop det ærede Medlem fra Verninge ved flere Lejligheder har fremhævet, at her i København var Dyrtiden saa følelig, at selv Folk med forholdsvis store Indtægter i Virkeligheden var kommet i en vanskelig Situation.

Naar man ikke, selv med Anvendelse af det fulde Beløb, er i Stand til at afhjælpe Nøden i Henhold til Dyrtidslovene, skyldes det den Omstændighed, at Priserne paa de Levnedsmidler og forskellige andre Ting, som Familierne skal købe, efterhaanden er blevet saa høje, at det Beløb, der stilles til Raadighed, ikke er tilstrækkelig stort til, at man kan yde en saadan Hjælp, at de vanskeligst stillede virkelig bliver hjulpet over Vanskelighederne. Op-gaverne er for mangfoldige til, at man ved de Bestemmelser, der findes i den gældende Dyrtidslov, virkelig kan afhjælpe den Nød, der er til Stede, naturligvis ikke mindst i København. Følgen er, at man maa vende tilbage til Kravet om, at Staten i første Linie maa træde til med sine regulerende

Foranstaltninger. Staten har Midler til at indkøbe de nødvendige Varer til Dækning af disse Foranstaltninger, medens det i høj Grad er vanskeligt for Kommunerne at gøre det. Staten maa i højere Grad end hidtil træde til som den, der regulerer Varepriserne, og derved komme den vanskeligst stillede Del af Befolkningen til Hjælp. Jeg er meget glad over, at den højtærede Indenrigsminister er enig heri og har stillet et vidtgaende Forslag i den Henseende ved det Lovforslag, der foreligger til en ny Kornordning, hvorefter Brødpriserne, Sukkerpriserne m.v. bringes ned under, hvad Priserne er i Øjeblikket. Jeg mener altsaa, at Staten i videre Udstrækning end hidtil maa træde hjælpende til og regulere.

Det er umuligt og bliver endnu mere umuligt, efter som Tiden gaar, for den enkelte Kommune at træffe saadanne Foranstaltninger, at den Nød, der er til Stede, bliver afhjulpnet. Selvfølgelig maa Dyrtidsloven vedblive at bestaa, og der bliver ved Siden af de vidtgaende Statsforanstaltninger, der skal træffes, kommunale Foranstaltninger at iværksætte, men det gaar ikke an i saa høj Grad som hidtil at overlade det til Kommunerne, navnlig ikke, naar det fuldstændig overlades til Kommunalbestyrelsernes frie Skøn, om de overhovedet vil foretage sig noget, og i hvilken Udstrækning de i saa Fald vil foretage sig dette. Endelig maa de Beløb, som Staten stiller til Raadighed for Kommunerne, staa i et saadant Forhold til de Beløb, Kommunerne selv skal udrede, at det ikke med Rette kan siges, at nogen Kommune af ren kommunal Fattigdom har været ude af Stand til at iværksætte de nødvendige Foranstaltninger, for at Beboerne har kunnet faa den Hjælp, de trængte til. Jeg skal ikke indvende noget imod, at Kommunalbestyrelserne er blevet frit stilledede med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelsen af § 2 eller § 1, om man vil træffe Foranstaltninger, der kommer alle i Kommunen til gode, eller saadanne, der kun kommer de særlig vanskeligst stillede til gode, men jeg skulde mene, at Staten maa i begge Tilfælde yde i det mindste de $\frac{2}{3}$ af Udgiften.

Som sagt, jeg vil advare imod at tro, at man, selv om man træffer saadanne Bestemmelser, gør, hvad der er nødvendigt. Nej, den endelige Aarsag til Dyrtiden fjernes ikke ved Bestemmelser af den Art. Vi ser, at Prisstigningerne foregaar til Stadighed. Saa at sige enhver Vare stiger i Pris fra Maaned til Maaned, og for visse